

APOSTLENEES GJERNINGER 9:

Ikke av menneskers hender

Taler: Niklas R. B. Slettevoll

Dato: 27.10.2019

I Apostlenes gjerninger 17 får vi et godt innblikk i hvor stor utbredelse budskapet om Jesus hadde hatt allerede på apostlenes tid. I v. 6 leser vi om noen motstandere av den kristne troen som ropte ut «*Disse som har snudd verden opp ned, er også kommet hit!*». De som ropte dette mente det som en advarsel, men for de kristne var det oppmuntring om at Guds kraft virkelig hadde fulgt dem i spredningen av evangeliet.

På dette punktet i historien hadde Paulus kommet til Athen i løpet av sin andre misjonsreise. Og mens han vandret omkring i byen «*(...) ble han rystet i sitt innerste over å se at byen var full av gudebilder*» (Apg 17,16). Athen var et religiøst sentrum i antikken, men for Paulus var det ikke som å vandre blant guder. Han så på det som et uttrykk for en menneskehet som hadde fart vill i sin søken etter sannhet.

Athen var også en viktig by for filosofene, som viste interesse for disse nye tankene som Paulus delte i gatene. Derfor inviterte de ham med til Areopagos, en høyde i Athen hvor det var et åpent forum som filosofer kunne delta i for å dele og å lytte til hverandres idéer og livssyn (v. 18-21). Filosofenes søken etter sannhet reflekterer noe som er sant for alle mennesker: Vi har en lengsel etter å finne mening. Yngre mennesker i dag, som er oppfostret med tanken om at sannhet er relativt, finner mening i ting som ikke varer. Filosofene fant ikke mening i noen av disse tingene, og fordypet seg stadig mer i tankenes verden, men alt de fant var en lengsel etter noe mer.

Og Paulus holder en tale for dem. Han hadde merket seg spesielt én ting i byen, og det var et tempel «for en ukjent Gud». Paulus brukte dette til sin fordel, og sa: «*Det som dere tilber uten å kjenne, det forkynner jeg dere*» (v. 23). For oss blir disse gudebildene det som vi tillegger så stor betydning at vi kaller det meningen med våre liv. Kanskje skaper vi til og med et rom (tempel) inni oss til en slags ukjent gud, i tilfelle han skulle finnes, men en gud som er i vårt eget bilde som synes at vi er gode mennesker.

Paulus fortsetter: «*Gud, han som skapte verden og alt som er i den, han som er herre over himmel og jord, han bor ikke i templer reist av menneskehender. Han trenger heller ikke noe av det som menneskehender kan tjene ham med. Det er jo han som gir liv og ånde, ja, alt til alle*» (v. 24-25). Gud skapte oss ikke fordi Han trenger oss, men fordi Han så at livet ville vært en god gave til oss. Alt vi har og er, er fra Gud, men vi mennesker kan aldri leve godt nok til å fortjene å være i Guds nærhet (Sal 14). Derfor er vi avhengige av Guds henders verk, det at han sørget for vår frelse og rensket oss fra

ØYER PINSEMENIGHET TABERNAKLET

våre egne henders ondskap, ved å sende Jesus for å dø som et offer for våre synder. Den guden vi skaper i vår egen fantasi som godtar vår synd, finnes ikke, men Gud som tilgir oss og bærer vår synd for oss i sin uendelige nåde når vi tror på Ham, det er den virkelige Gud.

SPØRSMÅL TIL ETTERTANKE

- Hva var Paulus reaksjon av å gå omkring i Athen og så på byen? Hva var det han så?
- Hvilke «gudebilder» setter du opp i ditt hjerte?
- Hvorfor tror du Paulus begynte prekenen sin med å peke på at atenerne hadde satt opp et monument til «en ukjent gud»?
- Hva er menneskers henders verk og hva er Guds henders verk? Kan vi med de tingene vi gjør og skaper nå opp til Gud?
- Hvorfor tror du det var så få som ble frelst i Athen?